

люляна въ широка, пѣща тишина. Обади се само далеченъ плахъ викъ на кукувица.

Тогавя тя препусна коня си по една широка, виеща се пѣтека по посока на ударитѣ, които отекваха преди малко. Кучетата се спуснаха предъ нея. Избързаха напредъ, изчезнаха въ шумалака. Следъ малко се зачу силния имъ ядовитъ лай, сякашъ се спущаха връзъ нѣкого. Нѣкакъвъ женски гласъ изписка.

— Кундо! Бѣльо! — извика Мария.

Подъ единъ букъ се бѣ свила въ безмѣлвна уплаха нѣкаква девойка. Прегърнала съ слабитѣ си рѣце ствола на дървото, тя сякашъ дирѣше отъ него помощ и закрила. На нѣколко стѣпки отъ нея бѣше захвърлена малка балтийка. По-надалечъ бѣ вързано дребно сиво-бѣло магаре, натоварено съ сѣчки и клопи.

Като зърна предъ себе си царкинята, на конь, съ копие и щитъ въ рѣка, облѣчена въ буйни багри, метнала колчанъ съ стрели на кръста си, момичето за мигъ затвори очи, като предъ нѣкакво чудно видение. Следъ това се сгуши още повече, смѣкна се на колѣне предъ дървото, сниши глава въ раменетѣ си като смѣрано животно.

— Сама ли си тука? Отъ къде си дошла, знаешъ ли друма за Търновградъ? — обсипа Мария съ въпроси бедното момиче.

То леко се окопити, дигна несмѣло очи къмъ амазонката и промѣлви:

— Нали нѣма да ме обадишъ на кефалията?

— За какво? — попита очудено царкинята.

— За гдето сѣка дърва въ забѣла...

— Та тази гора не е ли бранище?

— Цѣлата е царски забѣлъ, на насъ ни е забранено да си вземаме дърва отъ нея...

Мария слѣзе отъ коня. Присѣтствието на човѣшко сѣщество изпари и последната капка боязнь отъ сърдцето ѝ. Тя подаде милостиво рѣце на момичето, накара го да стане.

То отново попита съ все повече нарастващо довѣрие:

— Нали нѣма да ме обадишъ на кефалията — и